

fuldkommen enig i, at den Tid kan komme, hvor det kan blive rigtigt i Henhold til Videnskabens Fremſkridt at undertaſte den en Reviſion igjen paa mange Omraader. Men jeg kan ikke finde nogen Anledning til ſaaledes at ville et enkelt lille Punkt ud, ſom man af en eller anden Leilighedsaarsag er blevet ſærlig vred paa, og tage fat paa det.

Ordføreren (M. S. Varſen): Jeg kan ikke andet end tro, at den høitærede Miniſter, der jo er en ſtærpsindig Videnskabsmand, maa indrømme, at det er ſaa beviſligt, ſom Noget overhovedet er det, at Straffeloven i ſin § 90 er gaaet ud fra, at det er det almindelige Injuriebegreb, der ſkal komme til Anvendelſe. Jeg vil ikke ſpilde det høie Things Tid med at nævne Alt, hvad der kan anføres for, at det er den eneſte mulige Opfattelſe. Det synes mig derfor, at det er at gaa noget udenom Sagen at holde ſig til enkelte Domsafgjørelſer og ſige: Det er nu den aktuelle Beſtyttelſe, ſom Kongen nu nyder. Er det en Indſtrænkning, naar man vil tydeliggjøre Straffelovens oprindelige Indhold? Det er vel ganſke ſikkert, at man i denne Materie ikke kan give nogen Lovparagraf en Reduktion, ſom ubelukker Domſtolenes Skjøn; men der er dog en himmelvid Forſkjel paa et Skjøn, der henholder ſig til det almindelige Injuriebegreb — det er et Begreb, hvortil Domſtolene ere bante, der er en meget udviklet Praxis i denne Retning, og der foreligger videnskabelige Fremstillinger af denne Materie, ſaa der er dog en vis Klarhed i Afgjørelſerne — og ſaa at lade Domſtolene ſkønne paa Grundlag af et ſaa elatiſt Begreb ſom „den Kongen ſkyldige Verbødighed“. Det er to himmelvidt forſkjellige Ting, og jeg ſkønner derfor ikke, at denne Indvending fra den ærede Miniſters Side rammer. Jeg ſkal endnu engang benegte, at Tendentſen med Indſtillingen er at indſtrænke det Bærn, ſom Lovgivningen yder Kongen overfor Angreb paa hans perſonlige Væ.

Goos: Jeg vil ikke komme ind paa Spørgsmaalet om den enkelte Dom, jeg vil heller ikke komme ind paa Spørgsmaalet, om Domſtolenes Stilling i det Hele taget og om Anvendelſen af § 90. Jeg vil blot ganſke i Almindelighed nedlægge Forbehold mod den Mening, at Domſtolene i nogen Hen-

ſeende ſkulde have fraveget den rigtige Fortolkning af § 90. Et Beviſ herfor kan virkelig ikke føres. Jeg vil derimod nærmest holde mig til Andragendet, ſom det foreligger, og gjøre et Par Bemærkninger om, hvorfor jeg mener, at det hverken med Henſyn til ſin Begrundelſe eller med Henſyn til ſin Konklusion vil egne ſig til at henviſes til Juſtitsminiſteren. Med Henſyn til ſin Begrundelſe gaar det ud fra, at det ved Straffeloven maa betragtes ſom overladt til Domſtolenes fri, vilkaarlige Skjøn at afgjøre, hvad der kan betegnes ſom en ſtrafbar Krænkelſe af den Verbødighed, der ſkyldes Kongen. Det er naturligtvis en ſtor Miſforſtaaelse af Andragendet. Der er aldrig ved nogen Paragraf af Straffeloven overladt Noget til Domſtolenes vilkaarlige Skjøn, naar derved da ſkal forſtaas et Skjøn, ſom er det Samme ſom Lume, et Skjøn, ſom ikke beſtemmes efter ſaglige Henſyn. Men dernæſt er heller ikke det Skjøn, ſom er overladt til Domſtolene ved mange Paragrafer i Straffeloven og ſærlig ved § 90, frit eller aldeles ubundet. Det er klart nok her bundet til to Ting, nemlig for det Førſte, at det, der krænkes, ſkal være den Verbødighed, der ſkyldes Kongen, og for det Andet, at det, denne krænkes ved, ſkal være Truſler, Fornærmelſer eller anden fornærmelig Udfærd. Det er to beſtemte Begrændſninger, ſom Skjønnen er underkaſtet, men ſom ved ſaa at ſige alle, næſten alle Begreber i Straffeloven, er der ligesaa vel et Skjøn ved Væresbegrebet i Almindelighed ſom ved den Verbødighed, der ſkyldes Kongen. Det er alſaa de to Punkter, hvor Domſtolenes Skjøn er bundet. Naar nu den ærede Ordfører for Flertallet ſiger, at „fornærmelig Udfærd“ her betyder det Samme ſom en Udfærd, ſom i Almindelighed er i Strid med eller krænker en Andens Været, Noget, ſom ogſaa vil være aretkrænkende lige overfor Private, alſaa ſom falder ind under Straffelovens §§ 215—17, ſaa ſkal jeg ikke heri modſige ham, men blot gjøre opmærksom paa, at netop Væresbegrebet i ſin Anvendelſe er ſaa overordentlig ſkjønsmæſſigt; der er idelig og idelig Forſkjel paa, hvorledes man bedømmer, om en Væreskrænkelſe foreligger eller ikke, i Henſeende til om det er en Perſons almindelige menneſkelige Færd og Wandel, man bedømmer, eller om man bedømmer ham i hans ſærlige Stilling,